

ERAGON

VROENGARD

Dorú Areaba

ALAGAËSIA

◆ Ceunon

◆ Osilon

Therinsford

Carvahall

Narda

UTGARD

Yazuac

Ninor

Daret

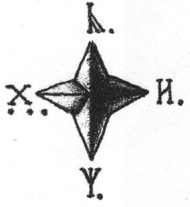
Fläm

Isensjäm

MARNA

◆ Gil'ead

Ryggraden

HAJTANDEN

Toark

Woadarksjön

Oxäsen

◆ Kuasta

Leonasjön

◆ Dras-Leona

HELGRIND

◆ Urú'baen

◆ Belatona

Melian

Furnost

Tildosten

BEIRLAND

Eoam

ONIA

◆ Feinstein

◆ Cithri

◆ Petröya

ILLIUM

UDEN

PARLIM

◆ Dauth

◆ Aroughs

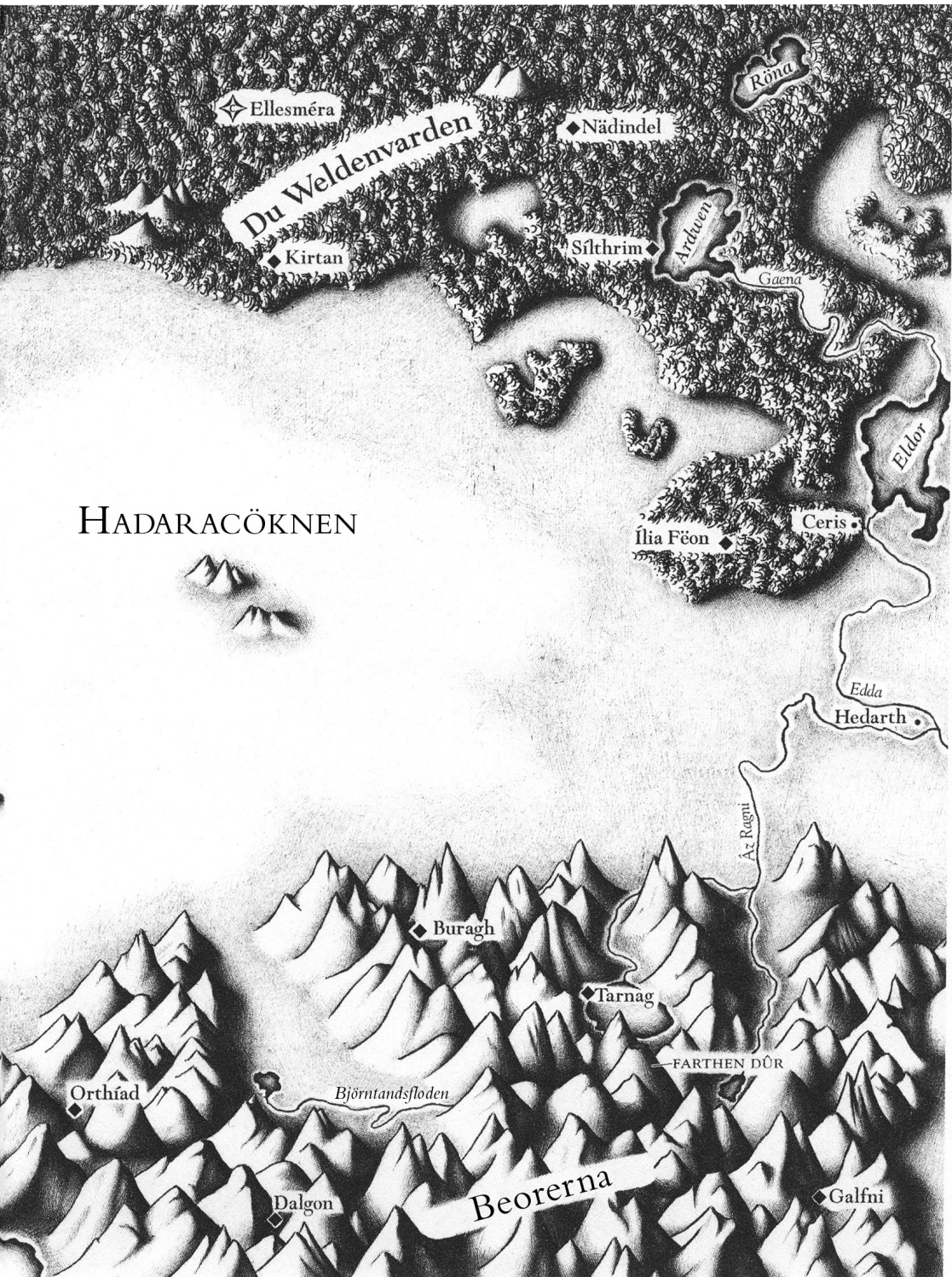
SURDA

◆ Lithgow

◆ Aberon

Härjsten

G.P.

◆ Ellesméra

Du Weldenvarden

◆ Nädindel

Róna

◆ Kirtan

◆ Sílthrim

Arduven

Gaena

Eldor

HADARACÖKNEN

◆ Ília Fëon

◆ Ceris

Edda

Hedarth

Az Rogni

◆ Buragh

◆ Tarnag

FARTHEN DÛR

◆ Orthíad

Björntandsfloden

◆ Dalgon

Beorerna

◆ Galfni

I serien om Eragon och Saphira ingår:

ERAGON
DEN ÄLDSTE
BRISINGR
ARVTAGAREN

Läs också

GAFFELN, HÄXAN OCH DRAKEN
TRE BERÄTTELSE FRÅN ALAGAËSIA

ERAGON

Text copyright © Christopher Paolini 2003

Kartillustrationer © Christopher Paolini 2003

Omslagsillustration © John Jude Palencar 2003

Originaltitel: *Eragon – Inheritance Book One*

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC

Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2005, 2020

Översatt av: Kristoffer Leandoer

Omslagsformgivning: Åsa Hjertstrand Brensén

Tryckt av ScandBook UAB, Litauen 2020

ISBN: 978-91-7803-711-7

www.bonniercarlsen.se

Läs mer om *Eragon* och Christopher Paolini på www.paolini.net

CHRISTOPHER PAOLINI

ERAGON

FÖRSTA BOKEN

Översättning: Kristoffer Leandoer

**BONNIER
CARLSEN**

*Denna bok tillägnas min mamma, för att hon visade
mig magin som finns i världen;
till min pappa, för att han avslöjade mannen
bakom gardinen.
Och dessutom till min syster, Angela, för att hon
hjälpert mig när jag är nere.*

Prolog:

SKUGGA AV FRUKTAN

Vinden som ylade genom natten bar med sig en vitt-ring som skulle förändra världen. En lång Skugga lyfte huvudet och vädrade i luften. Frånsett det blodröda håret och de rödbruna ögonen såg han mänsklig ut.

Han blinkade förvånat. Budskapet hade varit riktigt: de var här. Eller var det en fälla? Han vägde för och emot och sade sedan isande kallt: "Sprid ut er; ta skydd bakom träd och buskar. Hejda vem det än är som kommer ... eller dö."

Runt honom lufsade tolv urgaler med korta svärd och runda järnsköldar med påmålade svarta symboler. De såg ut som människor med krokiga ben och tjocka, håriga armar som gjorda att krama ihjäl med. Två vridna horn sköt upp ovanför de små öronen. Monstren skyndade in i snåren och gömde sig under stönanden. Snart upphörde prasslandet och skogen låg tyst igen.

Skuggan kikade fram bakom en tjock trädstam och såg bort längs stigen. En människa kunde omöjligt se något i detta mörker, men för honom tycktes det svaga månljuset som flödande solsken mellan träden; varenda detalj framträdde klart och tydligt för hans forskande blick. Han förblev onaturligt stilla, med ett långt matt svärd i handen. En trådsmaal rispa krökte sig längs med klingan. Vapnet var tunt nog att slinka mellan ett par revben, och ändå tillräckligt kraftigt för att tränga genom den kraftigaste rustning.

Urgalerna såg inte lika bra som Skuggan; de famlade likt blinda tiggare och fumlade med sina vapen. En ugglas gälla skri skar genom tystnaden. Alla höll andan tills fågeln flugit sin kos. Då huttrade monstren till i den kyliga natten; någon bröt en kvist med sin tunga stövel. Skuggan väste ilsket och urgالerna kröp orörliga ihop. Han betvingade sin vämjelse – de luktade som ankommet kött – och vände sig bort. De var redskap och inget annat.

Skuggan väntade tålmodigt medan minuterna blev timmar. Vinden måste ha burit vittringen ett långt stycke framför dess upphov. Han lät inte urgالerna stiga upp eller värma sig. Han nekade även sig själv dessa lättnader och höll sig bakom trädet med blicken fäst på stigen. Ytterligare en vindfläkt svepte genom skogen. Vitttringen var starkare nu. Han särade sina tunna läppar och morrade upphetsat.

”Var beredda”, viskade han. Hela kroppen skälvde. Svärdsspetsen rörde sig i små cirklar. Det hade inneburit åtskilligt ränksmidande och stora uppoffringar att nå fram till detta ögonblick. Det dög inte att tappa kontrollen nu.

Urgالernas blickar klarnade under de tjocka ögonbrynen och varselernas grepp om vapnen hårdnade. Framför dem hörde Skuggan ett klirrande när något hårt slog i en lös sten. Knappt skönjbara fläckar lösgjorde sig ur mörkret och närmade sig längs stigen. Tre vita hästar galopperade mot bakhållet med högburna och stolta huvuden och manar som krusade sig i månskenet som flytande silver.

På den första hästen satt en alv med spetsiga öron och förnämt sneda ögonbryn. Hans kropp var byggd som en värja; smärt men stark. Han hade hängt en kraftig pilbåge över ryggen och vid hans ena sida hängde ett svärd, vid den andra ett koger fyllt med svanfjädrade pilar.

Den siste ryttaren hade samma rena och skarpskurna anletsdrag som den förste. Han bar ett långt spjut i höger hand och en vit dolk i bältet. Hjälmens på hans huvud var prydd med bärnsten och guld, ett enastående hantverk.

Mellan dem red en alvdam som blickade ut över sin omgivning med upphöjd värdighet. De korpsvarta lockarna inramade ett par ögon som glänste med tvingande kraft. Hennes klädsel saknade all utsmyckning, ändå var hennes skönhet oförminskad. Vid hennes sida hängde ett svärd, och på ryggen en pilbåge med koger. Hon höll en pung i knäet och hon såg ofta på den, liksom för att försäkra sig om att den var kvar.

En av alverna talade med låg röst, men Skuggan kunde inte höra vad som sades. Alvdamen svarade med självklar auktoritet, och hennes livvakter bytte plats. Den som bar hjälmen skiftade grepp om spjutet och tog täten. De red förbi Skuggans gömställe och de allra första urgälerna utan att misstänka något.

Skuggan kände redan en försmak av segerns sötma när vinden ändrade riktning och svepte rätt mot alverna, tung av urgälernas stank. Hästarna frustade skräckslaget och kastade med huvudet. Ryttarna stelnade till och sköt blixtnabba blickar från den ena sidan till den andra, varpå de vände sina riddjur och galopperade bort.

Alvdamens häst forsade framåt och lämnade hennes livvakter långt bakom sig. Urgälerna övergav sina gömställen, ställde sig upp och släppte loss en störtflod av svarta pilar. Skuggan hoppade fram bakom trädet, höjde högra handen och ropade: "Garjzla!"

Från hans handflata sköt en röd blixtnabba mot alvdamen och lyste upp träden med ett blodrött sken. Den träffade hennes springare, och hästen störtade omkull med ett gällt skri. Omänskligt snabbt hoppade hon av djuret, landade på lätta fötter och sneglade tillbaka mot sina livvakter.

Urgälernas dödliga pilar fällde snabbt de båda alverna. De föll från sina ädla hästar och deras blod bildade pölar på marken. När urgälerna störtade mot de dräpta alverna skrek Skuggan: "Efter henne! Hon är den jag vill ha!" Monstren grymtade och rusade bort längs stigen.

När alven såg sina döda följeslagare gav hon ifrån sig ett skrik. Hon tog ett steg mot dem, så förbannade hon sina fiender och satte av in i skogen.

Medan urgalererna brakade in bland träden, besteg Skuggan ett granitstycke som höjde sig över platsen. Från sin utkikspost kunde han se hela den omkringliggande skogen. Han lyfte handen och uttalade: "Böetq istalri!", varvid ett sexhundra alnar brett skogsparti slog upp i lågor. Han brände bistert av parti efter parti, tills det hade uppstått en krans av eld runt omkring platsen för bakhållet. Lågorna liknade en nersmält krona, vilande på skogens hjässa. När han var nöjd med sitt verk iakttog han kransen noggrant, ifall den skulle svika.

Allt eftersom eldremans växte sig bredare, krympte ytan som urgalererna hade att genomsöka. Plötsligt hörde Skuggan utrop och ett grovt skrik. Mellan trädstammarna såg han tre av sina underlydande falla ihop i en hög, dödligt sårade. Han fick en skymt av alven, som sprang bort från de andra urgalererna.

Med en fruktansvärd fart flydde hon bort mot den klippiga granitformationen. Skuggan granskade marken tjugo fot nedanför, så hoppade han och landade vigt på fötterna framför henne. Hon vände tvärt och satte fart tillbaka mot stigen. Svart urgalsblod droppade från hennes svärd och fläckade ner pungen.

De behornade monstren kom ut ur skogen, omringade henne och skar av hennes flyktvägar. Hon kastade förtvivlade blickar åt alla håll i sin jakt på en utväg. När hon inte upptäckte någon, sträckte hon på sig med kungligt förakt. Skuggan närmade sig henne med handen höjd och tillät sig att njuta av hennes hjälplöshet.

"Grip henne."

När urgalererna välldes fram öppnade alven pungen, stack in handen i den och lät den sedan falla till marken. I händerna höll hon en stor safirsten som reflekterade brändernas ilska sken. Hon höjde den över huvudet medan läpparna formade förtvivlade ord. Utom sig röt Skuggan: "Garjzla!"

Ett rött eldklot sköt från hans hand och flög pilsnabbt mot alven. Men han var för sent ute. För ett ögonblick lystes skogen upp av det smaragdgröna skenet från en blix, och stenen försvann. Så träffades hon av den röda elden och sjönk samman.

Skuggan ylade av vrede och slungade sitt svärd mot ett träd medan han skred fram. Svärdet trängde igenom halva stammen innan det fastnade och blev sittande i darnning. Från handflatan sköt han nio åskviggas av energi, omedelbart dödande för urgallerna, ryckte därpå loss svärdet och klev fram till alven.

Från hans tunga rullade profetior om hämnd, uttalade på ett avskyvärt språk som han var ensam om att kunna. Han vred sina smala händer och stirrade mot himlen. De kalla stjärnorna stirrade tillbaka utan att blinka, betraktare från en annan värld. Han krökte läppen i vämjelse innan han vände sig mot alven igen.

Hennes skönhet, som skulle ha förtrollat varje dödlig man, hade ingen lockelse för honom. Han försäkrade sig om att stenen var borta, varefter han gick efter sin häst som han gömt bland träden. Sedan han bundit fast alven vid sadeln besteg han sin stridshäst och började ta sig ut ur skogen.

Han släckte elden i sin väg men lät resten brinna.

UPPTÄCKTEN

Eragon föll på knä i en bädd av nertrampat vassgräs och läste av spåren med ett vant öga. Avtrycken talade om för honom att hjortarna hade varit på ängen bara en halvtimme tidigare. Snart skulle de gå till vila. Hans byte, en liten hind med en tydlig häлта på vänster framben, följde fortfarande med flocken. Han var häpen över att hon klarat sig så länge utan att bli tagen av varg eller björn.

Himlen var klar och mörk, en lätt bris fläktade. Över bergen runt omkring honom drev ett silverfärgat moln, vars kanter glödde med ett rödaktigt ljus från höstmånen som vaggade mellan två bergstoppar. Bäckar strömmade ner från tröga glaciärer och gnistrande snömassor. En ruvande dimma kröp över dalens botten, nästan tjock nog för att hans fötter skulle försvinna i den.

Eragon var femton, inom mindre än ett år skulle han räknas som man. Han hade bruna, intensiva ögon och mörka ögonbryn. Hans kläder var nötta av arbete. I bältet satt en skidad jaktkniv med fäste av ben, och ett hjortskinnsfodral skyddade hans idegransbåge från dimman. Han bar sin packning i en träram.

Hjortarna hade lett honom djupt in i Ryggraden, en vild bergskedja som sträckte sig längs hela Alagaësia. Från dessa berg kom ofta underliga och vanligtvis illavarslande historier och människor. Trots detta fruktade Eragon inte Ryggraden – han var den enda mänskliga varelsen i Carvahalls omgivning som vågade följa sitt byte långt in i bergskedjans klippiga skrymslen.

Jakten var inne på sin tredje natt och hans proviant var till hälften slut. Om han inte fällde hinden, skulle han tvingas återvända hem tomhänt. Hans familj behövde kött för den snabbt annalkande vintern och hade inte råd att köpa det i Carvahall.

Med lugn självtillit stod Eragon i det skumma månskenet. Så klev han in i skogen på väg mot gläntan där han var säker på att hjortarna skulle vila. Träden skymde himlen och kastade fjäderlika skuggor på marken. Han behövde sällan titta på spåren; han visste vägen.

Framme vid gläntan strängade han sin båge med säker hand, så drog han upp tre pilar, lade en på strängen och höll de andra i vänster hand. Månskenet avslöjade ett tjugotal orörliga skepnader av vilande hjortar i gräset. Hinden han var ute efter låg i utkanten av hjorden. Hennes vänstra framben var utsträckt i en avig vinkel.

Eragon smög långsamt närmare med bågen redo. All hans möda de senaste tre dyggen hade lett fram till detta ögonblick. Han tog ett sista lugnande andetag och – en explosion slog natten i skärvor.

Hjorden skenade. Eragon störtade framåt, sprintade genom natten samtidigt som en brännhet vind svepte förbi hans ansikte. Han halkade och släppte lös en pil mot den skuttande hinden. Den missade med en fingersbredd och ven in i mörkret. Han svor till, snodde runt och lade instinktivt en ny pil på strängen.

Bakom honom, där hjorden hade vilat, fanns en stor cirkel där gräs och träd pyrde. Ett flertal tallar hade tappat barren. Utanför det förkolnade området var gräset tillplattat. En rökstrimma ringlade i luften och förde med sig en bränd lukt. I explosionens mittpunkt låg en polerad blå sten. Dimman slingrade sig över den svedda ytan och snodde flyktiga rankor över stenen.

I flera långa minuter var Eragon beredd på fara, men det enda som rörde sig var dimman. Försiktigt släppte han efter på den spända bågen och rörde sig framåt. Månskenet kastade en blek skugga av honom när han stannade framför stenen. Han petade till den med en pil och hoppade undan. Ingenting hände, så han tog upp den.

Aldrig hade naturen polerat en sten lika mjukt som denna. Förutom ett tunt spindelnät av vita ådror var dess yta mörkblå och utan skavanker. Stenen kändes som hårdnat silke under hans fingrar, sval och utan motstånd. Den var oval, drygt en fot lång och måste väga åtskilliga skålpund, trots att den kändes betydligt lättare.

Stenen tycktes Eragon både vacker och skrämmande. *Var kom den ifrån? Har den ett syfte?* Så fick han en tanke som oroade honom mer: *Kom den hit av en händelse, eller är den menad för mig?* Om det var något han lärt sig av de gamla sägnerna, så var det att betrakta trolldom, liksom dess utövare, med största försiktighet.

Men vad ska jag göra med stenen? Den var tung att bära, dessutom fanns risken att den var farlig. Det bästa vore kanske att lämna kvar den. Obeslutsamheten fladdrade till i honom och han var nära att släppa stenen, men något höll honom tillbaka. *Den kan åtminstone betala för lite mat,* avgjorde han med en axelryckning och stuvade in stenen i sin packning.

Gläntan låg alldeles för utsatt för att erbjuda tryggt nattläger, så han slank tillbaka in i skogen och lade ut sitt liggunderlag under ett fallträds rotvälta. Efter en middag på bröd och ost rullade han in sig i sina filtar och somnade, begrundande vad som tilldragit sig.

PALANCARDALEN

Nästa morgon satte den uppåtgående solen himlen i en strålände rosagul brand. Luften var frisk och ytterst kall. Bäckarna hade frusna kanter och mindre gölar var istäckta. Efter en grötfrukost återvände Eragon till gläntan och undersökte det svedda området. Morgonljuset avslöjade inga nya detaljer, så han gav sig av hemåt.

Den svårframkomliga viltstigen var knappt urskiljbart markerad och försvann helt här och var. Eftersom den var upptrampad av djur, gick den ofta tillbaka i sitt eget spår och tog långa omvägar. Ändå var det, med alla sina fel och brister, den snabbaste vägen ut ur bergen.

Ryggraden var en av få platser som kung Galbatorix inte kunde kalla för sin. Man berättade fortfarande historier om hur halva hans armé gått förlorad när den marscherat in i den uråldriga skogen. Ett moln av otur och missöden tycktes vila över platsen. Även om träden växte sig höga och himlen var klarblå, var det inte många människor som kunde uppehålla sig någon längre tid i Ryggraden utan att råka ut för olyckor. Eragon tillhörde detta fåtal, men han trodde snarare att det berodde på ständig vaksamhet och snabba reflexer än på någon särskild gåva. Trots att han vandrat i bergen i årtal var han fortfarande på sin vakt mot dem. Varje gång han trodde sig ha uttömt deras hemligheter, hände något som vände upp och ner på allt han tyckte sig veta om dem – som när stenen dök upp.

Han höll rask takt och lade mil efter mil bakom sig. Sent på eftermiddagen nådde han kanten av en tvärt stupande ravin. Långt där nedanför brusade Anorafloden fram på sin väg mot Palancardalen. Hundratals små bäckar rann ut i floden och växte till en urkraft som drabbade samman med stenbumlingarna och klippblocken som spärade dess väg. Ett dovt mullrande fyllde luften.

Han slog läger i ett buskage nära ravinen och såg månen gå upp innan han gick till sängs.

Under följande halvtannat dygn blev det kallare. Eragon färdades skyndsamt och märkte lite av det vaksamma djurlivet. En stund efter middagstimmen kom Igualdafallen inom hörhåll med sin bedövande ljudvägg av tusenfalt plaskande. Stigen ledde honom till en utlöpare av fuktigt skiffer, där floden rusade förbi och störtade sig ut i tomma luften och ner för de mossbelupna klipporna.

Framför honom bredde Palancardalen ut sig som ett kartblad. Foten av Igualdafallen, närmare en halv fjärdingsväg ner, utgjorde dalens nordligaste punkt. En liten bit från fallen låg Carvahall, en samling bruna hus. Från skorstenarna steg vit rök trotsigt mot den omkringliggande vildmarken. Från den här höjden var bondgårdarna små fyrkantiga fläckar, inte större än hans fingertoppar. Landet runt dem var brunbränt eller sandfärgat, där livlöst gräs vajade för vinden. Efter vattenfallen svängde Anorafloden mot södra änden av Palancar och speglade breda remsor av solsken på vägen. Långt i fjärran rann den förbi byn Therinsford och det ensamma berget Utgard. Efter det visste han inget mer än att den svängde norrut och rann mot havet.

Efter en rast lämnade Eragon utlöparen och började med en grimas bege sig nerför den brant sluttande stigen. När han kommit ända ner, smög sig redan den mjuka skymningen på och suddade ut alla färger och konturer till formlös grå massa. Ljusen från det närbelägna Carvahall glimmade i dunklet; husen kastade långa skuggor. Carvahall var den enda byn i Palancardalen, fränsett Therinsford. Bosättningen låg isolerat, omgiven av landskapets karga skönhet.

Hit kom få resande förutom handelsmän och pälsjägare.

Byn bestod av kraftiga timmerhus med låga tak – några av halm, några av spån. Röken steg från skorstenarna och spred en lukt av trä i luften. Byggnaderna hade breda verandor där folk samlades för att prata och göra affärer. Här och var lystes ett fönster upp när en lampa eller ett ljus tändes. Eragon hörde högröstade män som samtalade i kvällningen medan hustrur skyndade för att hämta hem sina män och grälade på dem för att de dröjde.

Eragon sicksackade sig mellan husen fram till slaktarens hus, en bred byggnad med kraftiga bjälkar. Skorstenen däruppe spydde ut svart rök.

Han sköt upp dörren. Det väl tilltagna rummet var varmt och väl upplyst av en brasa som sprakade i en eldstad av sten. En tom disk sträckte sig över hela bortre änden av rummet. Golvet var bestrött med halm. Allting var skinande rent, som om innehavaren ägnade all sin lediga tid åt att snoka i minsta skrymsle och vrå efter smutsfläckar och dammkorn. Bakom disken stod slaktaren Sloan. Han var en liten man, klädd i bomullsskjorta och blodfläckt förkläde. Från hans bälte hängde en imponerande uppsättning knivar. Ur hans gulbleka, koppärriga ansikte stirrade de svarta ögonen misstänksamt. Han torkade disken med en sliten trasa.

Sloan vred på munnen när Eragon kom in. ”Jaså, den store jägar- en förenar sig med oss dödliga. Hur många lade du i säcken den här gången?”

”Inga”, svarade Eragon kort. Han hade aldrig gillat Sloan. Slaktaren behandlade honom alltid föraktfullt, som om han var något orent. Sloan var änkling och tycktes bara bry sig om en enda människa – dottern Katrina, som var hans ögonsten.

”Jag är förbluffad”, sade Sloan med överdriven förvåning. Han vände ryggen åt Eragon för att skrapa bort något från väggen. ”Och det är skälet till att du har kommit hit?”

”Ja”, medgav Eragon besvärat.

”Om så är fallet, låt oss ta en titt på dina pengar.” Sloan trummade

med fingrarna medan Eragon skrapade med fötterna under tystnad. "Låt höra nu – antingen har du pengar eller inte. Vilket är det?"

"Jag har faktiskt inga pengar, men jag har –"

"Vad, inga pengar!" avbröt slaktaren tvärt. "Och du tror att du ska köpa kött? Skänker de andra handlarna bort sina produkter? Ska jag bara ge dig varorna utan att ta betalt? Dessutom är det sent", sade han tvärt. "Kom tillbaka i morgon, med pengar. Jag har stängt för idag."

Eragon blängde på honom. "Jag kan inte vänta till i morgon, Sloan. Men det är värt besväret för dig; jag har hittat något att betala dig med." Han tog stolt upp stenen och lade den försiktigt på den ärrade disken, där den glimmade i ljuset av de dansande lågorna.

"Stulit, snarare", muttrade Sloan, som emellertid såg riktigt intresserad ut och lutade sig närmare.

Eragon struntade i förolämpningen: "Räcker det?"

Sloan plockade upp stenen och försökte uppskatta dess vikt. Han drog handen över den lina ytan och undersökte de vita ådrorna. Så satte han ner den igen med en beräknande blick. "Den är tjusig, men hur mycket är den värd?"

"Jag vet inte", medgav Eragon, "men ingen skulle ha gjort sig besväret att forma den om den saknade värde."

"Självklart", sade Sloan med överdrivet tålmod. "Men hur stort är värdet? Eftersom du inte vet, så föreslår jag att du hittar en köpman som gör det, eller så får du nöja dig med mitt erbjudande: tre daler."

"Det var det snålaste! Den måste vara värd minst tio gånger så mycket", invände Eragon. Tre daler skulle inte ens räcka till kött för en vecka.

Sloan ryckte på axlarna. "Om du inte är nöjd med mitt erbjudande, så får du vänta tills köpmännen kommer. I vilket fall som helst har jag inte tid att stå här och prata med dig."

Köpmännen var en kringvandrande grupp av handelsmän och gycklare som besökte Carvahall varje vår och vinter. De köpte upp

allt som blivit över av det som byborna och de närbelägna bönderna hade lyckats odla eller tillverka. De sålde i sin tur vad som behövdes för att överleva till nästa år: utsäde, kritter, tyg och nödtorft som salt och socker.

Men Eragon ville inte invänta deras ankomst; det kunde dröja ett tag, och hans familj behövde köttet nu. ”Utmärkt, jag går med på det”, fräste han.

”Bra, jag ska hämta köttet åt dig. Inte för att det spelar någon roll, men var hittade du den?”

”För två nätter sedan i Ryggraden – ”

”Försvinn härifrån!” utbrast Sloan och sköt undan stenen. Ursinnigt klampade han bort till diskens andra ände och började gnida bort blodfläckar från en kniv.

”Varför?” frågade Eragon och drog stenen till sig, som om han ville skydda den från Sloans vrede.

”Jag befattar mig inte med någonting som du kommer släpande med från de där fördömda bergen! Ta din svartkonststen någon annanstans.” Plötsligt slant Sloan och skar sig i fingret på kniven, men han tycktes inte märka något. Sloan fortsatte gnida och fläckade ner kniven med färskt blod i stället.

”Du vägrar sälja åt mig!”

”Ja! Om du inte kan betala med mynt”, morrade Sloan och vägde kniven i handen. ”Försvinn, innan jag kastar ut dig!”

Bakom dem slogs dörren upp. Eragon snurrade runt och beredde sig på mera bekymmer. In klampade Horst, en jätte till man. Sloans dotter Katrina – en lång sextonåring – följde honom i hälarna med beslutsam min. Eragon blev förvånad över att se henne. Hon brukade hålla sig borta från alla gräl som hennes far var inblandad i. Sloan sneglade försiktigt på dem, innan han började anklaga Eragon. ”Han vägrar – ”

”Tyst”, förklarade Horst med mullrande stämma och knakade med knogarna. Han var Carvahalls smed, vilket den tjocka nacken och det ärrade läderförklädet vittnade om. Hans kraftiga armar var bara till

armbågen och genom skjortöppningen syntes den håriga, muskulösa bröstkorgens enorma vidd. Det vårdslöst ansade, tovigta svarta skägget var lika knotigt som hans käkmuskler. "Vad har du gjort nu då, Sloan?"

"Ingenting." Han gav Eragon en mördande blick och spottade: "Den här... *pojken* kom in här och började mucka gräl. Jag bad honom att gå härifrån, men han rörde inte en fena. Jag hotade honom till och med och han struntade ändå i mig!" Sloan tycktes sjunka ihop när han såg på Horst.

"Är detta sant?" frågade smeden.

"Nej!" svarade Eragon. "Jag erbjöd den här stenen som betalning för lite kött, och han gick med på det. När jag berättade för honom att jag hade hittat den i Ryggraden, så vägrade han att ens röra vid den. Vad spelar det för roll varifrån den kom?"

Horst tittade nyfiket på stenen och såg sedan frågande på slaktaren igen. "Varför vill du inte byta med honom, Sloan? Jag är själv ingen vän av Ryggraden, men om det bara är fråga om vad stenen är värd, så kan jag garantera det med egna pengar."

Ett ögonblick fick frågan hänga i luften. Så fuktade Sloan sina läppar och svarade: "Det här är min butik. Jag kan göra precis som jag vill."

Katrina klev fram bakom Horst och kastade tillbaka sitt kastanje-färgade hår. "Far, Eragon är beredd att betala. Ge honom köttet, så kan vi äta middag sedan."

Sloans ögon blev farligt smala. "Gå hem igen; det här har du inte med att göra... Gå, sade jag!" Katrinas ansikte stelnade, så marscherade hon rakryggad ut ur rummet.

Eragon tittade ogillande på men vågade inte blanda sig i. Horst drog sig i skägget. "Bra, då kan du göra affärer med mig i stället", sade han förebrående. "Vad hade du tänkt köpa, Eragon?" Hans röst ekade genom rummet.

"Så mycket som möjligt."

Horst drog fram en börs och räknade upp en hög med mynt. "Ge mig dina bästa stekar och biffar. Se till att det räcker för att fylla